

KEIKALLA

Kolmiapila

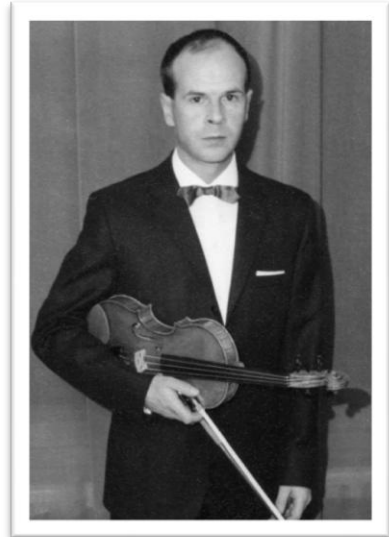
Mikael Elgland

Oski Kivijärvi

Leo Kivijärvi

Rainer Elgland

Sodasta palannut Leo Kivijärvi oli aloitteellinen ja pyysi soittokaverikseen Rainer Elglandia, joka oli opiskellut Lahdessa Viipurin musiikkiopistossa viulun soittoa Tatjana von Rippasin johdolla. Leon veli Oski Kivijärvi lähti myös mukaan soittamaan trumpettia, jossa oli erikoisen näköinen kiertuventtiilijärjestelmä. Näin syntyi yhtye, jonka nimeksi tuli Kolmiapila.

Yhtyeeseen kuului haitarin lisäksi viulu ja trumpetti, siis kaksi soitinta, joilla on melko solistinen luonne. Tämä teki kokoonpanosta sovituksellisesti haastavan. Tanssijoiden vaatiman selkeän poljennon löytäminen tuotti myös vaikeuksia, puuttuihan kokoonpanosta rytmisoitin. Rainer Elgland teki yhteistyötä viereisen Vimpelin musiikki-ihmisten kanssa. Väinö Mäkiselällä oli siellä kokoonpano, jossa Rainer myös soitteli. Sieltä hän hankki itselleen Levin -merkkisen kitaran. Tämä ruotsalaisvalmisteinen laatukitara oli kuitenkin huonossa kunnossa, joten Rainer kunnosti sen ensitöikseen yhdessä Oskin kanssa. Irronneet liimaukset korjattiin ja kaula kiinnitettiin uudelleen. Samalla muutettiin kaulan asentoa, jotta saatiin kielet etäämmälle kannesta ja ääni voimakkaammaksi. Peruskorjauksen yhteydessä kitara sai myös uuden punaruskean värin. Tällä tavalla Kolmiapila oli saanut hienon rytmisäestykseen sopivan soittimen, joka takasi tanssijoille tahdin.

Kuten edellä kuvattu kitaraprojekti osoittaa, oli tuon ajan muusikoiden rakennettava ja korjattava tarvitsemaansa kalustoa usein itse. Vahvistimia oli vaikea saada, ja jos jotain Seinäjoelta tai Kokkolasta löytyikin, oli hinta esteenä. Pojilla oli pieni Philipsin yleisvahvistin ja siihen liitettäväksi kaksi kaiutinta. Kaiuttimet piti yleensä itse kehystää,

KEIKALLA

joten ne kiinnitettiin paksuun faneriin, jossa oli reikä. Työväen- tai seurantalons näyttämön reunassa oli sitten valmiiksi naulat keveiden kovaäänisten ripustamista varten.

Käytössä oli yksi mikrofoni, jonka ympärille asetettiin soittimien kanssa. Laulun tai soitinsoolon ajaksi muut soittajat väistyivät sitten vähän sivummalle. Mikrofoninjalka oli itse tehty. Metalliputki oli istutettu koivupölkystä veistettyyn pyöreään puupalustaan, joka oli maalattu hopeamaalilla. Yhtyeen instrumentit ja muut välineet olivat nyt hyvässä kunnossa ja hyvän näköisiä, joten oli hyvä astua Nuolikosken Leon Chevroletiin ja lähteä lähiseutujen tanssisaleihin esiintymään.

Yhtye soitti tanssimusiikkia kuten tangoja, valsseja ja foxtrotteja, mutta tanssiväki vaati lisäksi tuttua jenkkää ja polkkaa, joten nekin hallittiin. Ohjelmallisia iltamia varten harjoiteltiin myös viihdemusiikkia ja kevyttä klassista. Muodissa olevia ”iskusäveliä” piti osata aivan niin kuin nykyisinkin. Radiota kuunneltiin ahkerasti, jotta tunnettaisiin huudossa olevat iskelmät. Oskilla oli tapana vihellellä ja hyräillä kävellessään kotipihallaan tai jutustelunsa välissä. Näin pikkupojallekin tulivat tutuiksi Tulisuuudemat, Sumujen sillat ja yön saapumiset Pariisiin: ” ... wenn es Nacht wird, wenn es Nacht wird in Paris”. Yhtyeen ohjelmistoon kuului Malandon tangojakin. Näistä oli painettu joko piano- tai harmonikkanuotteja, joihin usein oli valmiiksi merkitty viuluosuudet ja sointumerkit.

Yhtye soitti vain muutaman vuoden. Toiminta lopahti Oskin ja Rainerin muutettua Helsinkiin. Rainer Elglandin musiikkiharrastus jatkui läpi koko elämän. Hän soitti Helsingissä useissa nimekkäissä tanssiorkestereissa ja Munkkiniemen viihdeorkesterissa viulua. Viulun lisäksi Rainer soitti kitaraa ja mandoliinia sekä myöhemmin harmonikkaa. Oski Kivijärven aktiivinen musiikin harrastus jatkui musiikin kuunteluna ja huomattavan levykokoelman hankkimisena. Leo Kivijärvi jäi vielä kylälle ja [perusti myöhemmin kuulusuutta saavuttaneen tanssiorkesterin](#), joka esiintyi useita vuosia eri puolella Suomea.